

گفتگو با نادیا کریمی، از اعضای انجمن اتحاد معلمان

مصاحبه گر : هما آذر

سی یک شهریورماه هشتاد و شش

سلام خانم کریمی

با سلام از اینکه فرصتی بمن داده شد تا از طریق شما صحبت و گفتگویی با هموطنان و خوانندگان نشریه شما داشته باشم بسیار سپاسگزارم.

در ابتدا لطفا موقعیت کلی تحرکات و جنبش های معلمان، خواست ها و مطالبات آنها، موانع دستیابی به این خواستها و میزان موفقیت آنها در دسترسی به این خواست ها را به طور مختصر برای ما بیان کنید.

همانطور که در جریان هستید دور جدید اعتراضات با تجمعات دهها هزار نفره ما در اسفند ماه ۸۵ آغاز شد و حرکت های اسفندماه در واقع نقطه شروع و ابتدای راه ما بود. که در این تجمعات خواست افزایش حقوقها متناسب با تورم، برخورداری از یک زندگی شایسته، اصلاح سیستم آموزش و پرورش و ... خواسته های دیگر ما بودند که خود را در شعارها و اظهارات معلمان نشان داد و علیرغم اقدامات حکومت برای مقابله با گسترش اعتراضات، اعتصاب ۲۶ و ۲۷ فروردین با شرکت ۸۰ تا ۹۰ درصدی معلمان برگزار شد و بار دیگر نشان داد که ما مرعوب دستگیری و تهدید نمیشویم و برعکس هر اقدام حکومت ما را به ادامه اعتراضاتمان مصمم تر میکند.

اما متأسفانه با وجود اعتراضات گسترده، به حد اقل خواسته های ما هم جوابی داده نشد. ما به ازاء در آستانه سال تحصیلی جدید و همراه با بازگشایی مدارس شاهد رشد روزافزین محدودیتها در رابطه با معلمان کشورمان میباشیم که در ادامه احکام انفصال، تبعید، اخراج، و ثیقه های مقرر شده در پی سلسله اعتراضات و انتقادات معلمان در سال جاری و سال گذشته میباشد. ”در روزهای اخیر معلمان عضو تشکل های غیردولتی و صنفی در جلسات متعدد دادگاه قضایی و هیات تخلفات اداری شرکت کرده و احکام متفاوتی از انفصال از خدمت تا تبعید و اخراج را دریافت میکنند. اما به نظر من با این حال جنبش معلمان پویا و فعال است، تا روزی که به تمامی اهدافمان برسیم و تا روزی که جواب خواسته ها و مطالبات حقه مان را در پشت میله های زندان با محاکمه و تبعید نگیریم.

تا چه حد لزوم پیوند تحرکات معلمان با سایر جنبش های اجتماعی ایران مثل جنبش کارگران، زنان، دانشجویان، پرستاران و ... را با توجه به خواست های مشترک این جنبش ها احساس می کنید؟

هر حرکتی اگر بخواهد به هدف نهایی اش برسد، نیازمند اتحاد و انسجام کلیه عناصر شرکت کننده در پهنه های اجتماعی است. من فکر میکنم یکی از دلایلی که باعث شد حرکت های معلمان آنچنان که باید به نتیجه مطلوب نرسد این بود که ما سایر اقشار را در پشت خود نداشتیم، کما اینکه در مورد کارگران و دانشجویان و سایر اقشار نیز این نکته صدق میکند. درست است که یکی از ویژگی های برجسته جنبش معلمان سراسری و همگانی بودن این اعتراضات بود

ولی ما در طی سالیان متمادی دیده بودیم که اگر خودمان برای بهبود اوضاع اقدامی نکنیم و با اتحاد و یکسوشدن خواسته هایمان را دنبال نکنیم، کسی به فکر این اوضاع نیست و از این به بعد هم با تکیه به نقطه قوت ها و برطرف کردن همین نقاط ضعف، باید با استحکام بیشتر، این مسیر را ادامه داد. در مورد بقیه اقشار هم من فکر میکنم میتوان با اتحاد و پشتیبانی یکدیگر گامهای کیفی و موثر در پیشبرد این اهداف برداشت. چرا که خواسته ها ممکن است در ظاهر متفاوت باشند اما در نهایت همه ما یک هدف واحد را دنبال میکنیم و همه مردم ایران یک درد و حرف مشترک دارند که لاجرم برای رسیدن به آن باید با هم متحد باشند و این اتحاد هر چه وسیع تر باشد بالتبع موفق تر هم خواهیم بود.

لزوم دستیابی به تشکلات مستقل و تاثیرگذار را برای رسیدن به خواستهای خود تا چه اندازه مهم ارزیابی می کنید؟

ما طی سالهای گذشته راههای مختلفی را برای رسیدن به خواسته هایمان امتحان کرده ایم. از اعتصاب و تظاهرات مقطعی تا تلاش برای مذاکره و راههای قانونی. ولی همانطور که همه میدانیم تمام این تلاشها بی نتیجه بود. الان دیگر به این نتیجه رسیده ایم که تحقق خواسته هایمان با یک مبارزه قاطع و گسترده ممکن خواهد بود و به طور قطع و یقین تشکل برای پیشبرد هر مبارزه ای از نان شب هم واجب تر است. بدون تشکل هیچ مبارزه ای به سرانجام نمیرسد. اگر هم حرکتی شروع شود یا بزودی سرکوب میشود یا بر اثر تشتت و پراکندگی به جایی نخواهد رسید. این واقعیت را هم در اعتراضات معلمان تجربه کردیم و هم تجربه اعتراضات بخشهای دیگر آنرا تایید میکند. بنابر این هرچه ما متشکلتر باشیم شانس به نتیجه رسیدن حرکتان بیشتر است. اما در رابطه با حاکمیت که قطعا ما با برخورد و محدودیت مواجه خواهیم شد با اینکه خواسته های ما کاملا بر حق بوده و در بیان برخی مسئولین نیز گاه تصریح شده، اما همه میدانیم که هر خواستی چه سیاسی و چه صنفی بلافاصله با محدودیت و تعرض از جانب دولت مواجه میشود اما تجربه ما این است که مصرانه خواسته هایمان را پی بگیریم و قطعا حضور یک و نیم میلیونی ما سر کلاسهای درس تاثیر گذار خواهد بود، اگر وحدت و انسجام داشته باشیم

نظر شما نسبت به محتوای جنبش معلمان به لحاظ ماهیت مطالبات و اینکه تا چه اندازه این خواست های صنفی به خواست های رادیکال گسترش یافته اند، چیست؟

معلمین و فرهنگیان درحالی به استقبال سال تحصیلی جدید میروند که انبوهی دغدغه های شغلی و معیشتی دارند، بسیاری از همکارانمان از بابت محدودیتهای فزاینده علیه معلمین و فرهنگیا، حل نبودن مشکلات معیشتی و عدم پرداخت حقوق های عقب مانده توسط دولت معترضند که این اعتراض را هم در تجمعات خود نشان دادند. درواقع دولتی که با شعار آب و نان مردم بر سر کار آمده بود، در زمستان ۸۵، علنا مانع تصویب نهایی و اجرایی لایحه مدیریت خدمات کشوری شد، تنها با این بهانه که دولت قادر به تامین اعتبار لازم برای ترمیم حقوق معلمان و بازنشستگان نیست. موضعگیری دولت در مقابل لایحه ای که معلمان از سالها پیش به آن دل بسته بودند، باعث رنجش معلمان شد. اعتراضات صنفی معلمان در دوره فرسیدی به لحاظ فراگیر بودن بی سابقه بود. همچنان که آمار دستگیریهها و نوع

مجازات‌ها و گستردگی آن نیز در ۲۵ سال گذشته بینظیر بود. بالطبع در چنین شرایطی معلمان باید به فکر راهکارهای جدید و استمرار اعتراضات باشند و اهداف خود را هرچه بی‌شکاف‌تر پی بگیرند، من فکر میکنم اتفاقاً هرچه بیشتر باید این خواسته‌ها به صورت رادیکال پی گرفته شود تا به نتیجه و منظور نهایی دست پیدا کند.

موقعیت جنبش معلمان در آستانه سال جدید تحصیلی و با توجه به نزدیک شدن به ۱۳ مهر، روز جهانی معلم را چگونه ارزیابی می‌کنید؟

در واقع بازگشایی مدارس در سال تحصیلی ۸۶-۸۷ در شرایطی انجام می‌گیرد که در سه ماه گذشته در فرصت تعطیلی مدارس بسیاری از معلمان با تبعید تعلیق از خدمت اخراج و بازخرید مواجه شدند تا زمینه‌های حرکتها و اعتصابات آینده خشک شود چرا که سال گذشته جنبش معلمان ایران یکی از فعالترین جنبشهای میهنمان بود و تا روز تعطیلی مدارس ادامه داشت. اما با این حال ما هنوز هم شاهد پیگیری اعتراضات از سوی همکاران هستیم. خیلی‌ها با وجودی که طی این مدت خیلی سختی کشیدند اما هنوز مصرا نه در پی احقاق حقوق معلمان هستند و خواستار از سرگیری این اعتراضات تا روز رسیدن به اهدافشان می‌باشند.

بدون شك با شروع سال تحصیلی جدید و باز شدن مدارس و حضور يك و نیم میلیونی ما سر کلاسها، دوباره خواسته‌هایمان روبازگو خواهیم کرد و برای رسیدن به آنها از هیچ کاری فروگذار نمیکنم. و حتما در اتحاد و همسویی هر چه بیشتر خواهیم توانست اقدامات کیفی و مثبتی در جهت اعتلای تعلیم و تربیت برداریم و در بهبود شرایط فعلی تاثیرگذار باشیم.

با تشکر از شما، اگر در پایان مطلبی باقیمانده، بفرمایید.

در پایان من می‌خواستم به دوستان بگویم که با اتحاد و همسویی هرچه بیشتر خواهیم توانست اقدامات کیفی و مثبتی در جهت اعتلای تعلیم و تربیت برداریم و در بهبود شرایط فعلی تاثیرگذار باشیم. اگر برای رسیدن به منزلت و جایگاه واقعی خود دست به دست هم بدهیم حتما میتوانیم گامهای کیفی و ارزنده‌ای برداریم.

از آنجایی که دردها و حرفهای همه ما از هر قشری که هستیم، مشترك است، باید هرچه همسو تر و در انسجام بیشتری در راستای رسیدن به اهداف مشترك عمل کنیم. شاید بیربط نباشد که به گوشه‌ای از دردهای همکاران حق التدریسی مان اشاره‌ای داشته باشیم، همانهایی که از هر گونه حقوق کافی برای تامین زندگی، بیمه درمانی، بیمه بیکاری، پول کافی، ارتقای شغلی، بن کارمندی؛ سهام عدالت؛ سهمیه کنکور؛ افزایش حقوق، حق مدیریت، حق هزینه مسکن، تعیین محل خدمت با توجه به سابقه تدریس و... در نظام آموزش و پرورش ایران اسلامی محروم هستند، هیچ گونه حقی هم برای دفاع از حقوق خود ندارند. البته این تنها درد و موضوع همکاران حق التدریسی ما نیست، پرواضح و بدیهی است که امروز حرفها و دردها مشترك و درمان نیز در گرو اتحاد و همدلی و همکاری همه جانبه فرهنگیان و معلمان است. سکوت و اتلاف وقت معلمان نتیجه‌ای جز بدتر شدن و پیچیده شدن اوضاع را بدنبال نخواهد داشت.

ما معلمان چارچوب‌ها را درک می‌کنیم، شرایط سیاسی و بیرونی را به روشنی می‌فهمیم و فقط و فقط نسبت به

تبعیض های ناروا و مدیریتهای ناکارآمد حاکم بر وزارت آموزش و پرورش معترضیم . آنهم با دلیل و مدرک و سند و منطق قوی. هرگونه خدشه به گوشه ای از موارد ذکر شده بالا دقیقا عمل کردن به خواسته دولت مبنی بر خفه کردن اعتراضات صنفی است. شروع دوباره اعتراضات و اعتصابات در کنار اطلاع رسانی گسترده و پیگیری همه جانبه لایحه مدیریت خدمات کشوری میتواند تاثیر گذار و امری مفید واقع شود. هفته اول مهر ماه میتواند برای ما سرنوشت ساز و تعیین کننده باشد، شاید فرصتهایی که با از دست دادنشان دیگر هیچ گاه برنخواهند گشت. میتوانیم فرصت شروع سال تحصیلی جدید را به دقایق طلایی برای پیگیری مطالباتمان تبدیل کنیم، تا اوضاع از اینکه هست بدتر نشده و رو به بهبود گذارد.

مصاحبه گر : هما آذر

وبلاگ کارگر

شنبه ۲۲ سپتامبر ۲۰۰۷، بوسیله ی دیاکو